

Ar jūs žinote, kas yra jūra? Nežinote? Jūra... Ji tokia didinga ir beribė. Neišmatuojama kaip erdvė. Rami. Audringa. Pragaištinga. Visa griunanti ir naikinanti. O kartais pavargusiai sielai suteikianti atgaivą. Rodos, išvelgi gelmę. O gal tik raibuliuojantį paviršių? Jauti, kaip ji tave pagriebia ir nusineša į bekraštę tolumą arba sviedžia į žvaigždes. Ji yra pradžia ir pabaiga. Ji taip vilioja. Be jos negali gyventi. Norisi pasiduoti jos kerinčiai galybei ir lyg Ikarui pakilti į svaiginamą aukštį. Tačiau išsigąsti ir sustoji... Jūra... Paklauskite...

Ar jūs žinote, kas yra meilė? Nežinote? Meilė... Ji tokia didinga ir beribė. Neišmatuojama kaip erdvė. Rami. Audringa. Pragaištinga. Visa griunanti ir naikinanti. O kartais pavargusiai sielai suteikianti atgaivą. Rodos, išvelgi gelmę. O gal tik raibuliuojantį paviršių? Jauti, kaip ji tave pagriebia ir nusineša į bekraštę tolumą arba sviedžia į žvaigždes. Ji yra pradžia ir pabaiga. Ji taip vilioja. Be jos negali gyventi. Norisi pasiduoti jos kerinčiai galybei ir lyg Ikarui pakilti į svaiginamą aukštį. Tačiau išsigąsti ir sustoji. Meilė... Paklauskite...

Ar jūs žinote, kas yra mirtis? Nežinote?..

EPILOGAS

Policijos inspektorius atidžiai dairėsi aplinkui. Šalia trypė persigandęs naktinis sargas.

– Aš kai tik pamačiau, iš karto jums paskambinau. Iš karto. Tikrai tikrai. Aš jos nenužudžiau. Aš ją taip ir radau. Man net iš baimės plaukai piestu atsistojo. Žinote, inspektoriau, čia tik tarp mūsų. Aš truputėlį užsnūdau. Net nežinau, kaip tai atsitiko. Ir staiga pabudau nuo keisto triukšmo – delfinariume dėjosi kažkas neįprasto. Kai įlėkiau – delfinai buvo lyg pakvaišę. Persigandau baisiausiai – jie elgėsi lyg pamišę: šokinėjo, nardė, cypė, švilpė. Pamatę mane jie iškart ir pradėjo plaukti link manęs – lyg kviesdami. Puoliau prie baseino krašto... ir jergutėliau – žiūriu, gi ana guli. Tokia jau visai negyva, tik plaukai nuo vandens srovių plaikstosi. Vienas delfinas paniro ir puolė nosimi ją kelti. Tada prie jo priplaukė kitas – mūsų senukas Aras. Ir Čini. Ir Magalufas. Ir Deizi. Matote, per tiek metų aš jau jų vardus žinau. Jie beveik visi prie manęs gimė ir užaugo. Ir aš juos, ir jie mane pažįstame vieni kitus kaip nuluptus. Štai, pavyzdžiui, Čini labai nemėgsta, kai ant jos šaukia, o Magalufas dievina, kai jam pakasai pilvuką. Deizės geriau į nosį nebučiuoti – dar bežaisdama įkąs. Ji tokia užsispyrusi. Ne kiekvienas treneris su ja randa bendrą kalbą. Oi, čia, žinokite, kiek visko pas mus buvo. Štai prisimenu...

– Tai jūs ją radote jau baseine? – sargo tiradą nutraukė inspektorius.

– Taip, pone. Tikrai taip! Bet, žinokite, delfinai tikrai to nepadarė, pone. Jie kartais net už mus protingesni. Štai vieną kartą...

– O kaip ji čia pateko? – vėl pertraukė sargą inspektorius.

– Mmm, – neaiškiai numykė sargas.

Inspektorius akimirksniu pajuto, kad sargas kai ką žino, bet bijo pasakyti.

– Taigi kartoju – kaip ji čia pateko? – inspektorius balse pasigirdo griežtos gaidelės.

– Čia, matote, inspektoriau, reikalas truputuką keblomas... – sargas akivaizdžiai vengė sakyti tiesą.

– Jūs kalbėsite ar ne? – inspektorius balsas skambėjo tarsi metalas. – Jeigu tai žmogžudystė ir jūs kažką bandote nusiėpti – eisite kaip bendrininkas. Patikėkite, teismas už tokius dalykus nepaglostys.

– Ne, ne. Ką jūs, inspektoriau. Aš nė piršto prie jos neprikišau. Apsaugok mane, Viešpatie, – ir jis greitai persižegnojo. – Pasirodė ji mažne gal prieš mėnesį – atėjo į delfinų šou. Ir aš netoliese sukinėjausi – matot, inspektoriau, vienos algos mažoka, tai aš su direktoriumi sutariau pagelbėti ir dienomis, kai yra reikalas. Tai va. Ji čia vieną delfiną pažino, sakėsi Juodojoje jūroje išgelbėjo. Aras jo vardas. Kad jūs būtumėte matęs, inspektoriau, kaip jis džiaugėsi ją išvydęs. Žmonės irgi nustebę žiūrėjo, kaip juodu susitiko. Koks jo džiaugsmas buvo – per kraštus kaip baseino vanduo liejosi. Ir moteris tiesiog švytėte švytėjo iš laimės. Na va, tai paskui ji manęs paprašė, ar galėtų ją ateityje dar aplankyti. Jūs tik mano direktoriui nieko nesakykite, ba išmes iš darbo – čia strateginis objektas ir jokių pašalinių asmenų po darbo būti negali. Va taip! O kur aš jau tokių metų beeisiu? O pinigų tai reikia. Va su pačiu

sūnui padedame – paėmė ans iš banko paskolą, o atiduot nevalioja. Taigi kai pasibaigdavo vakare pasirodymai, ji ir ateidavo. Nedažnai, bet ateidavo. Būdavo, sėdi ant delfinariumo krašto ir su Aru šnekasi. Apie gyvenimą. Apie jūrą. Paskui kiti priplaukdavo. Keista ji tokia truputį buvo, ale ne mano reikalas. Tai va. Aš paskui ją vieną palikdavau – pats gi dar visokių reikalų turėdavau. Pasibuvus kokią valandžiukę ji pas mane ateidavo, mes dar su ja kokios arbatėlės pagerdavome ir išeidavo moteriškė. Žinote, man čia vienam nyku per visą naktį būti. Tas pats ir šiandien buvo. Kai perėmiau pamainą – jos dar nebuvo. Pats viską apėjau, patikrinau – pasisveikinau su delfiniais. Pas mus jau taip yra priimta: ateini ar išeini – su jais turi pasisveikinti arba atsisveikinti. Jie labai jautriai reaguoja į tokius dalykus. O jeigu su jais negerai elgsies, atkeršys taip, kad teks smarkiai pasigailėti!

– Ir kaip gi jie gali atkeršyti? – susidomėjo pareigūnas.

– Oi, inspektoriau, jūs nežinote. Štai prieš kelerius metus vienas toks treneris atėjo. Paskui jį išmetė iš darbo. Tai jis labai žiauriai su jais elgdavosi. Tai va, žinote, ką jie jam padarė? Niekaip nesugalvotum, žmogau, o jie paėmė ir padarė.

– Ir ką gi? – nekantriai perklausė inspektorius.

– Ogi per pasirodymą nevykdė jo nurodymų. Per treniruotes viskas kaip ir gerai, o kai tik jo pasirodymas – delfinai daro, ką tik nori. O kitų trenerių klausė. Kai tik šio pasirodymas – taip ir neklauso. Vieną kartą, kitą. Koks nepasitenkinimas jo buvo! Tas vyrukas iš pasiutimo net pamėldavo. Iš pradžių niekas nieko nesuprato, bet paskui, kai išaiškėjo tiesa, tai tam niekšeliui per mažai nepasirodė. Žinote, inspektoriau, norint dirbti su gyvūnais reikia turėti labai gerą širdį. Niekšai čia nepadirbs. Gyvūnai viską jaučia. Tik kalbėti nemoka. Nors, va, pavyzdžiui, su Čini aš pasikalbu. Aš jai paporinu, kaip man su saviške sekasi, o ji man papasakoja, kaip

praėjo jos diena, ko naujo išmoko, ką sapnavo. O dažniausiai jie, inspektorai, žinokite, sapnuoja jūrą. Nors kai kurie čia uždaryti nuo gimimo. Štai Čini šiame akvariume ir gimė, ir augo, bet vis viena visada sapnuoja jūrą. Ir ji kartais man pasakoja, kad norėtų nors kartą žvilgtelti į jūrą. Ir aš jai pasakojau apie jūrą. Kokia ji beribė... Kokios būna bangos ir audros, kokie vėjai siaučia. Ir kad jūroje slypi daug įvairiausių pavojų. Bet ji vis tiek nori pamatyti jūrą. Tada prie jos priplaukia Magalufas ir pradeda ją kibinti. Čia, žinokite, inspektorai, tarp jų yra meilė. Oi kokia meilė, kad net tarp žmonių tokios nėra. Patikėkite manimi. Štai vieną kartą, kai Čini susirgo...

– Taigi kai atėjote į darbą, ji dar nebuvo atėjusi? – pertraukė sargo šneką inspektorius.

– Ne, ne, inspektorai. Jau ruošiausi į savo kamarėlę eiti, kai suskambo telefonas. Ji skambino. Prašėsi įleidžiama. Tai kol aš iki vartų nupėdinau, kol įleidau. Naktis giedra, bet tokia žvarbi pasitaikė. – Jis net nusipurtė. – Tai va mes su ja besišnekučiuodami iki delfinariumo pastato ir atėjome. Ji sakė norinti paskutinį kartą pasibūti su delfiniais – sakėsi išvažiuojanti. Tai aš ir leidau, o pats į savo kamarėlę. Mačiau, tokia liūdna, bet nenorėjau lįsti į akis – mažai kas moteriškai. Žinote, su tomis moterimis kaip yra... Va mano pačiutė ims ir apsverks be reikalo. Klausiu, kas nutiko, kas negerai? O ana tik ranka numoja. Arba vaikšto laiminga, šypsosi be niekur nieko. Ir suprask tu tas moteris. Žinote...

– Gerai, gerai, – dar kartą nutraukė sargą inspektorius. – Ji ilgai buvo likusi viena?

– Tai kad net nežinau, inspektorai. Žinote, kai užsnūsti – laikas lekia nepastebimai. O paskui išgirdau triukšmą. Išsigandęs pašokau ir puoliau čionai.

– Tai kai jūs atbėgote į salę, pamatėte besiblaškančius delfinus ir puolėte prie baseino. Kaip jūs ją pamatėte?

– Oi, inspektorium, viskas labai paprasta. Akvariume taip pat būna šviesa išjungta, tačiau štai ten prie kairiojo šono, štai ten, žiūrėkite. Matote? Dega kelios blausios naktinės lempos. Tai prie tų lempų aš ją ir pamačiau. Dieve, kaip baisu. – Jis vėl nusipurtė.

– O kai ją palikote – šviesa degė?

– Degė, degė, inspektorium. Ne visos lempos, bet degė. Kaip gi taip tamsoje žmogų paliksi?

– O toliau? – paklausė policininkas.

– Kai tik pamačiau, kad delfinai ją kelia, strimgalviais puoliau prie baseino krašto ir norėjau ją sugriebti, bet ji jiems nusprūdo. Tada aš iš to strioko nulėkiau ir uždegiau visur šviesas, va čia visai netoli. Žiūrėkite. Šitie trys jungtukai. Ir vėl puoliau prie jos. Bet ir vėl nepagavau. Aš nors ir delfinariume dirbu, bet plaukti nemoku. Tai strimgalviais išlėkiau kokios nors pagalbos, bet ką tu čia naktį rasi – prisiminiau, kad aš čia vienut vienutėlis. Tai puoliau skambinti į policiją. Po kurio laiko jūs jau buvote čia. Štai ir viskas, – atsiduso sargas, baigęs ilgą savo tiradą.

Pagyvenęs inspektorius susimąstęs pasikrapštė ausį ir tarė:

– Išjunkite šviesą. Noriu pažiūrėti, kaip viskas atrodė.

Sargas nuspūdino prie elektros jungiklio ir nuspaudė mygtuką. Per kelias sekundes patalpa paniro į prieblandą.

Inspektorius priėjo arčiau baseino. Delfinai susispietę plūduriavo viename baseino krašte. Priešingame matėsi moters kūnas. Inspektorius pasilenkė dar arčiau. Storas vandens sluoksnis blukino kūno kontūrus, tačiau ir taip buvo aišku, kad moteris negyva. Jos tamsi suknelė lengvai kilnojosi nuo švelnių vandens srovių. O ilgi plaukai tai uždengdavo, tai atidengdavo veidą.

Tačiau inspektorių nustebino ne tai. Kai atidžiau įsižiūrėjo į baseiną, pastebėjo atsispindinčias dangaus žvaigždes. Pa-

kėlęs galvą virš savęs pamatė didžiulį stiklinį kupolą, pro kurį mirksėjo žvaigždės. Ir jauno mėnulio pjautuvą taip romantiškai tarp jų besisupantį. Nudelbęs žvilgsnį žemyn inspektorius išvydo veidrodinį naktinio dangaus atspindį. Moters kūnas buvo tarsi uždengtas žvaigždėmis siuvinėtu nakties šydu... Dangaus švieselės blausiai atsispindėdamos vandens paviršiuje tai gesdavo, tai sumirksėdavo dar labiau sustiprinamos šiurpų vaizdą.

„Mirtis tarp žvaigždžių...“ – netikėtai pagalvojo ir nusipurtė.

* *
*

Ričardas gulėdamas lovoje žiūrėjo į lubas. Jis daugiau niekur ir negalėjo žiūrėti. Tik į lubas.

„Dieve, koks sumautas gyvenimas!“ – pagalvojo. Jam ši mintis ateidavo kiekvieną rytą, kai tik praplėšdavo akis. Taip prasidėdavo kiekviena jo įprasta diena. Žmonės sakytų – aš atsikeliu, o štai jo atsikėlimas tereiškė atsimerkimą. Ir viskas. Gerklę draskė kvėpavimo aparato vamzdelis. Žvilgsnis nukrypo į laikrodį – po poros minučių ateis seselės. Tos kelios minutės, kai netrukdomai galėdavo būti vienas su savo mintimis, buvo visas jo išsigelbėjimas. Nes joms atėjus viskas vėl prasideda iš pradžių.

Iš pradžių patikrina aparatų rodmenis. Nors ką ten tikrinti – jų kambaryje, kuris yra gretimai, sustatyta visa aparatūra ir bent menkiausias jo krustelėjimas iškart įspėdavo apie organizmo pokyčius. O tų judesių su kiekviena diena buvo vis mažiau. Vėliau jos nukels lengvą apklotą ir sulanksčiusios padės šalimais. Jo nevaldomas nuogas kūnas bus atsargiai paverčiamas ant šono ir patikrinama, ar neatsirado pragulų.

Magda, viena iš medicinos personalo seselių, prilaikydama jam galvą lengvais ir švelniais judesiais nušluostys veidą ir akis. Kai ji šluostys jam kaktą, jis galės pažvelgti į siaurą plyšėlį jos chalate ir pamatyti griovelį, skiriančią krūtis. Jos tokios didelės, minkštos. Jis taip norėtų panardinti veidą jos krūtinėje ir uždusti. Moteris pagaus jo žvilgsnį ir nusišypsos. Ji žino, kad jam tai likusi vienintelė pramoga ir džiaugsmas. Ir ji šio džiaugsmo iš jo neatima.

Paskui atsargiai bus pakeičiama paklodė – iš pradžių viena pusė, paskui kita. Jos tą darys labai kruopščiai ir atidžiai, nes bent menkiausia raukšlėlė jam sukeltų nepakeliamas kančias. Kai jos vers jį ant šono, vyras užuos tos vyresnės, Magdos, kūno kvapą. Ji kvėpės ne vaistais, o švelniai švelniai vanilės skonio ledais. Jis vaikystėje tuos ledus labai mėgo. Dar prisiminė šokoladinį plombyrą. Ir vaisinius ledus už 6 kapeikas. Jis prisiminė ir šalia Kauno geležinkelio stoties turgaus stovintį gazuoto limonado aparatą, į kurį įmetęs tris kapeikas galėjai iš briaunotos stiklinės atsigerti burbuliuokais trykštančio salsvo skonio gėrimo. Tai buvo jo vaikystė ir jo prisiminimai. Ir niekas šitų prisiminimų nepajėgs jam iš atminties ištrinti. Tai priklausė jam. Kaip ir visi tie milijonai, kurie saugiai gulėjo Šveicarijos banke. Tik kas dabar iš to?

Gulėdamas lovoje Ričardas suprato, kad kuo toliau, tuo Magda jam labiau patinka. Jį traukė jos neskubrumas, tvirtos rankos ir minkštas kūnas, įvilktas į baltą chalata. Jam norėjosi ištiesti ranką ir perbraukti per jos tvirtai į kuodą susegtus žilstančius plaukus ir prisiliesti prie skruosto. Dar sykį užuosti jos kūno kvapą ir tiesiog į jį pasinerti. „Ech, Magda, Magda! Kad taip būčiau tave sutikęs bent prieš dešimt metų!“ Jis mėgdavo žiūrėti, kaip ji neskubėdama jį užkloja antklode ir vėl perbraukia šiurkščiu delnu jam per skruostą sakydama: „Štai ir viskas. Geros dienos, pone Ričardai.“ Ir išeina.

Neskubriai ir išdidžiai, tik jai vienai būdinga eisena – tvirta, griežta, bet kartu ir tokia moteriška. Jokio nereikalingo judesio, jokio nereikalingo gesto. Ji jam priminė vieną moterį. Jaunystės moterį, kurią jis mylėjo taip, kaip galima mylėti tik jaunystėje. Ji buvo panaši į Magdą. Aukšta, stotinga, išvaizdi. Jam visada patiko tvirtai sudėtos moterys.

Jis ją sutiko Vilniuje vieno viešbučio šešiolikto aukšto restorane. Ji nebuvo išpūdinga gražuolė, bet jos povyza buvo tokia įstabi, kad jis negalėjo nuo merginos atplėšti akių. Kaip ir reikėjo tikėtis, ji buvo gerai apmokama prostitutė. Ir tokių norinčiųjų ją išdulkinti už porą šimtinių buvo ne jis vienas. Jis ją nusipirko tikrąja to žodžio prasme. Kaip šiandien prisimena – sumokėjo dešimt tūkstančių rublių. Tais laikais tai buvo protu nesuvokiami pinigai. Jis pirko ją ne tam, kad patenkintų savo įgeidį. Jis tiesiog negalėjo nė pagalvoti, kad ji galėtų priklausyti dar kam kitam. Jis troško, kad mergina būtų tik jo ir daugiau niekieno. Kartais jį užvaldydavo nenusakomi pykčio ir pavydo priepuoliai į ją nukrypus kitų vyrų susižavėjimo žvilgsniams. Tie santykiai buvo sudėtingi ir skausmingi – jis ją beprotiškai mylėjo ir jos pavydėjo. Dėl jo nesutramdomo pavydo ir smurto priepuolių kentėjo abu. Ji negalėjo niekur nuo jo pabėgti ir niekam pasiskųsti. Jis kiekvieną dieną matė, kaip jos akyse gęsta meilė ir atsiranda vis didesnė ir nuožmesnė neapykanta.

Tą dieną, kai sužinojo, kad ji laukiasi, niekaip negalėjo patikėti išgirsta žinia. Jam vis vaidenosi, kad tai negali būti jo vaikas. Jis vertė ją šliaužioti grindimis ir prisiekinėti, kad vaikas tikrai jo.

Dabar jis su siaubu prisiminė, ką privertė iškentėti tą moterį. Kai sužinojo, kad gimė dukra, jis nusivylė ir iš to liūdesio su draugeliais prisiprogo iki žemės graibymo. Jis net neatvažiavo į ligoninę jos paimti, tik nusiuntė vairuotoją. Kai po

kelių dienų parsirado namo, jį pasitiko perbalusi ir išsigandusi moteris, ant rankų laikanti ramiai knerkiančią mažylę.

– Čia ji? – tesugebėjo burbtelti užmesdamas akį į mažylę.

– Čia tavo dukra, – moters balsas buvo nuolankus. – Jai reikia duoti vardą.

– Vadink, kaip nori – man visai nesvarbu.

Moteris dar arčiau prie savęs priglaudė kūdikį ir drebėdama paklausė:

– Ar galiu ją pavadinti Daivute?

– Man tas pats ir atsikratyk ja kaip galima greičiau. Nenoriu jos čia matyti! Nenoriu jūsų abiejų matyti. Lauk! – Jam vėl užėjo nevaldomas įsiūčio priepuolis.

Skaudančia širdimi jis mąstė, ką tada padarė. Dabar, praėjus daug metų, pagaliau surado savo dukrą. Ji tokia panaši į jį. Gryna kopija. Tiesi nosies linija, aukšta kakta. Ir žvilgsnis. Jo žvilgsnis. Tik veido kontūrai motinos. Ir gracinga eisena. Žinoma, gaila, kad ne sūnus. Bet yra, kaip yra. Jis padarė viską, kad jo mergaitė būtų laiminga. Ir ne tik... Dukra. Jo dukra. Vienintelė. Tai jis tikrai žino. Kaip ir žino, kad šis jo rytas paskutinis...

* *
*

Gabrielė tingiai naršė mobiliajame telefone internetą ir skaitinėjo antraštes laukdama eilės pas kirpėją. Ne taip dažnai ji naudojosi gerai žinomo meistro Eugenijaus paslaugomis, tačiau apsilankiusi pas jį Gabrielė pasijusdavo kaip po seanso pas psichoterapeutą. Kirpėjas, veikiau plaukų stilistas, kaip dabar vadinama, buvo tikras savo darbo žinovas. Atsisėdus į kirpėjo kėdę visos Gabrielės gyvenimo negandos ir problemos išnykdavo akimirksniu. Eugenijus mokėdavo per

tūkstantą sekundės dalį įvertinti klientės nuotaiką, o tada jis arba tyliai burbėdavo sau po nosimi, arba neįkyriai palaikydavo pokalbį. Jo tylus ir ramus balsas atpalaiduodavo ir ramindavo, o laikas prabėgdavo nepastebimai. Rodos, tik keli jo miklių rankų prisilietimai, ir iš kėdės pakildavo nimfa. Gabrielėi šiandien su niekuo nesinorėjo kalbėtis. Nebūtųėjusi ir į kirpyklą, tačiau vakare laukiantis priėmimas Prancūzijos ambasadoje privertė ją išsirangyti iš lovos. Nesinorėjo eiti ir į priėmimą, tačiau draugei duotas žodis įpareigojo. Šiandien ji tenorėjo gulinėti lovoje ir tingiai spaudinėti televizoriaus nuotolinio pultelio mygtukus. Tačiau Erikos, jos draugės, balsas telefone skambėjo taip maldaujamai, kad neatlaikiusi spaudimo Gabrielė pasidavė ir galų gale sutiko.

– Gabriele, gal gali šiandien su manim eiti į priėmimą Prancūzijos ambasadoje? – Ryte vos išbrėškus pažadino Erikos skambutis. Ji nepasivargino net pasisveikinti.

– Ko aš ten nemačius? Kokia proga? – Gabrielė bandė išsibudinti.

– Liepos keturiolika – Prancūzijos nepriklausomybės dienai paminėti organizuojamas priėmimas. Bus labai puikus vakarėlis. Kviečiu.

– Iš proto išsikraustei?

– Ne. Būk žmogus, atvaryk. Viską paaiškinsiu susitikus. Žinok, man žvėriškai tavęs reikia.

– Bet, Erika, neturiu jokio noro belstis į tą priėmimą. Suprask, neturiu nei ką apsivilkt, nei ką apsiaut. O ir į kirpyklą tada dar reikia. Pati žinai, manikiūras, pedikiūras ir... Gal kaip nors be manęs galima apsieiti? – Gabrielė bandė atsikalbinėti.

– Gabriele, ateik. Lauksiu tavęs jau ambasadoje. Būtinai ateik, supratai?! Būtinai! Prieš tai turiu dar susitikimą. Tau kvietimas bus paliktas prie įėjimo pas apsaugininką. Ir pasistenk nevēluoti. Pradžia lygiai šeštą.

– Erika... – Gabrielė dar ketino su ja ginčytis, tačiau telefone jau girdėjosi tik trumpi pyptelėjimai.

Tokia buvo ta Erika. Išdėstė, ko jai reikia, ir numetė ragelį. Ji jau žinojo, kad Gabrielė ateis. Keiks visus, bet ateis. Kitaip ir būti negalėjo. Juk Gabrielė – Erikos draugė. Nuo vaikystės. Kur ten nuo vaikystės, galima sakyti, nuo kūdikystės. Kiek Gabrielė save prisiminė, jos su Erika visada buvo kartu. Kai pradėjo eiti į lopšelį nuo dvejų metų, tai bendrauja iki dabar. Nei daug, nei mažai – šiek tiek daugiau nei trisdešimt metų. Keista buvo ta jų draugystė. Kartais jos nesusitikdavo ištisas savaites ar net mėnesius, o kai kada Erika pas Gabrielę lindėdavo nuo ryto iki vakaro. Gabrielė jau žinojo – jei Erika pas ją, vadinasi, meilės fronte štilis. Jei draugė pradingdavo, meilės fronte – naujas gerbėjas. Gabrielė dažnai pasijusdavo išnaudojama Erikos ir vis stengdavosi išsivaduoti iš draugės tironijos, tačiau galutinai pabėgti niekad nepavykdavo. Erika atsi-rasdavo iš niekur, sureguliuodavo visus taip, kaip jai patogu, ir vėl išnykdavo iki kito karto. Ji manipuliudavo žmonėmis. Ir tai darydavo taip subtiliai, kad jie to net nepajusdavo. Erika mokėjo taip sumegzti intrigos tinklus, kad jie apraizgydavo žmogų be jokios vilties išsivaduoti.

Gabrielė prisiminė ne per seniausią įvykį. Tada ją taip pat pakvietė Erika. Viskas nutiko taip netikėtai. Ją pažadino draugės skambutis:

– Miegi? – Erika paklausė tarsi atsiprašydama. – Žinai, ko skambinu? – ir neleisdama Gabrielei įsiterpti tarškėjo toliau: – Rytoj varom pasiplaukioti baidarėmis. Atvažiuosiu pasiimti apie aštuonias. Renkasi šauni kompanija – visi televizinkai. Neoficialus jų sezono uždarymas. Užteks žliumbti apsikabinus pagalvę – tau jau laikas išlįsti į žmones. Ir jokių „bet“! – berte bėrė žodžius Erika. – Apranga laisvalaikio, vakarui pasiimk suknelę.

– Kam ta suknelė?

– Nusimato šokiai pokiai. Jei manai, kad vyrams patinka kelnėtos mergos, tai labai klysti! – tiesiai šviesiai išrėžė.

– Tai gal ir baidarėmis plaukti pasipuošus suknele? – į žaidimą įsitraukė Gabrielė. – Plikos kojos tegul švysčioja. Bus ką televizinkinams filmuoti ir paskui per vakaro žinias rodyti.

– Na, per žinias jie ir taip turi ką rodyti – skandalas po skandalo, o mes varom pasitūsyti. Man nuo to darbo jau stogas čiuožia. Taigi rytoj pasiruošus pasipuošus aštuntą stovi ant slenkščio ir lauki, kol privažiuosiu ponios pasiimti.

– Erika, bet gal aš visai nenoriu ir turiu savaitgaliui kitų planų? – Gabrielė nutarė taip lengvai nepasiduoti Erikos šantažui.

– Kokių? – tiesmukai paklausė.

Gabrielė net nesugebėjo taip greitai ką nors sugalvoti. Erika kaipmat užpildė pauzę:

– Na, nespėjai sugalvoti? Aš dar kartą sakau – laikas tau lįsti į žmones. Užteks vaizduoti miegančiąją gražuolę ir laukti princo, kol jis į bokštą užsikabaras. Visi princai vaikšto žeme. Negi manai, kad abu mano vyrai atėjo, pasibeldė į duris ir sakė: „Labas, Erikute, čia mes! Labai tave mylim ir ženytis norim!“ Gerai, viskas, baigiam diskusijas.

Iš pradžių Gabrielė bijojo, kad labai nejaukiai jausis svetimėje kompanijoje. Bet visai be reikalo. Erika pažinojo beveik visus ir labai greitai viską surikiavo. Išvyka išties buvo labai smagi, išskyrus vieną „bet“... Gabrielė tada vos nenumirė! Ir dėl pačios paprasčiausios priežasties – apsinuodijo grybais! Gydytojai vos atgriebė – sakė, jei būtų uždelsusi bent dieną – būtų viskas! Amen! O, atrodo, į burną įsidėjo vos kelis grybukus. Ir tai tik įkalbinėjama Erikos. Kitiems nieko, o ji vos neužvertė kojų. Erika jautėsi žiauriai kalta – vis atsiprašinėjo ir save keikė. Gabrielė ją bandė raminti, bet draugė prisiminus šį nemalonų įvykį vis save graužė.

Erika buvo ištekėjusi antrą kartą už gana žavaus pagyvenusio prancūzo. Kuo jinai jį sužavėjo ir supančiojo, Gabrielei nebuvo aišku ir po šiai dienai. Erika į smulkmenas per daug nesileido. Tik sykį jiedviem geriant kavą lyg niekur nieko mestelėjo:

– Gabriele, išteku. Nepyk, į vestuves nekviesiu. Ceremonija bus tik šeimos nariams. Jis Bertranas, pasaulyje žinomas menininkas, bet tu jo nežinai – nepyk, esi tolima meno pasauliui. Labai mielas vyriškis. Beje, grafas. Tėvas – prancūzas, mama kilusi iš Lietuvos. Bajorė. Taigi prieš tave būsimoji grafienė. – Ji žaismingai nusimaivė. – Nepyk, mieloji, tu vis viena pati pati geriausia mano draugė. – Pakštelėjusi į žandą laiminga išpleveno.

Apie Erikos vestuves parašė beveik visi dienraščiai, o internetas tiesiog skendo nuotraukų ir straipsnių jūroje. Tuomet Gabrielei iš nuoskaudos dilgtelėjo širdį, tačiau kaip ne kartą ją nurijo. Erika buvo tuštutė. Jai visuomet reikėjo scenos ir įžymybių. Ji be jų tiesiog negalėjo gyventi. Susitikus Erika nesustodama berdavo vieną po kitos garsenybių pavardes nepamiršdama paminėti ir savęs. Su tuo gėrė kavą, su anuo buvo koncerte, buvo pakviesta į premjerą ar knygos pristatymą. Ir kur jos nekvies! Erika vadovavo vienam internetiniam portalui, nušviečiančiam žinomų žmonių gyvenimą.

Gabrielė Erikos jau nebuvo mačiusi kurį laiką, ir štai draugė, netikėtai apsiareiškusi šįryt, skambučiu sujaukė visus šios dienos planus.

– Ponia Gabriele, prašau, – Eugenijus šūktelėjo nutraukdamas jos apmąstymus. – Ko pageidausite? Jūs šiandien taip netikėtai. Kaip suprantu, ypatinga proga, tiesa?

– Einu į priėmimą ambasadoje. Padarykite iš manęs žmogų, Eugenijau. – Ji nelaimingai nusiviepe jam ir klestelėjo į

krėslą. Iš tono supratus, kad klientė be nuotaikos, kirpėjas be ilgų kalbų įniko dirbti.

Gabrielė veidrodyje stebėjo savo atvaizdą ir tyliai aplink ją besisukiojantį Eugenijų. Štai kur auksinės rankos! Lengvi ir grakštūs tarsi burtininko prisilietimai darė stebuklus. Gabrielė susidomėjusi žiūrėjo, kaip ji, susitaršiusi, šlapia moterėlė, pamažu įgyja naują pavidalą. Gamta jos neapdovanojo nei išpūdinga figūra, nei vešliais plaukais. Vienintelio dalyko Dievulis nepagailejo – akių. Didelės, mėlynos, įrėmintos tankių, iš ilgumo net užsiritusių blakstienų. Žmonės, išvydę tas akis, matydavo tikrai mėlyną jūros gelmę, kuri įtraukdavo veržliu sūkuriu ir paskandindavo.

– Na štai, mieloji, kaip ir viskas. Jūs patenkinta? – Eugenijus po valandėlės atsuko krėslą su sėdinčia Gabriele prieš veidrodį.

Gabrielė buvo lengvai šokiruota. Dailiai sukelti ir už ausų susukti plaukai pabrėžė jos aukštą ir lygią kaktą išryškindami dideles kaip žvaigždės akis. Šukuosena buvo ir paprasta, ir kartu atrodė prabangiai. Iš veidrodžio žvelgė tikra aukštuo-
menės dama.

– Eugenijau, jūs stebukladarys, – negalėjo nuslėpti džiaugsmo Gabrielė. – Aš jums neišsimokėsiu. Ačiū jums labai. – Ji koketiškai pasukiojo žavią galvutę.

– Ką jūs, mieloji. Patenkinta savo išvaizda klientė yra pats geriausias atlygis meistrui. O dabar manikiūras, pedikiūras... mergaitės jau laukia. Jūs būsite šio vakaro karalienė, pamatysite. – Eugenijus galantiškai jai ištiesė ranką ir padėjo atsikelti nuo kėdės.

Nepaprastai savimi patenkinta Gabrielė lengvai stryktelėjo nuo kėdės ir nuskubėjo į kosmetologės kabinetą. Net sau bijodama prisipažinti ji jau nekantriai laukė vakaro ir visiškai nebepyko ant Erikos.

* *
*

Apsaugininkas prie įėjimo į ambasadą įdėmiai nužvelgė Gabrielę, paskui dar keletą minučių tyrinėjo jos asmens tapatybės kortelę. Galų gale, matyt, įsitikinęs, kad prieš jį stovi tikrai ta pati moteris, kuriai yra paliktas kvietimas, leido įeiti. Dabar Gabrielė nebuvo dažna tokių vakarėlių viešnia, tiksliau sakant, labai reta. Nėra čia ko slėpti: ji nepriklausė tam elitui, kuris vos ne visą savo laiką tik ir skirdavo nukakti iš vieno priėmimo į kitą. Tačiau anksčiau, dirbdama valstybės vadovų apsaugoje, ji dažnai lydėdavo kurį nors svarbų asmenį į tokius renginius. Jai dažniausiai tekdavo lindėti kur nors kamputyje stebint savo klientą ir smalsiai nužiūrinėjant kitus svečius. Ir dabar, įžengusi į priėmimo salę, ji profesionaliu žvilgsniu iškart pastebėjo apsaugos darbuotojus, kurie aky-lai sekė visus čia esančiuosius. Aplinkui linksmi šurmuliavo gausybė svečių. Damos buvo rafinuotai elegantiškos, o jas lydintys ponai – subtiliai galantiški. Ne veltui vakaras vyko Prancūzijos ambasadoje. Gabrielė iš pradžių jautėsi šiek tiek nejaukiai ir dairėsi Erikos. Deja, šioje žmonių maišalynėje nei draugės, nei jos vyro Bertrano nesimatė. Gabrielė žvilgtelėjo į laikrodį – buvo apie pusę septynių vakaro. Neturėdama ko veikti ėmė atidžiai stebėti aplinkui besisukiojančius žmones. Vakarelyje dalyvavo daug vietinių įžymybių: kai kurias ji pažinojo tik iš televizoriaus ekrano, o su kai kuriomis buvo susitikusi ir savo darbe. Ji smalsiai apžiūrinėjo moterų apdarus. Dauguma vilkėjo elegantiškas vakarines sukneles, kai kurios jaunesnės dėvėjo trumputes kokteilines sukneles. Tokia pat buvo apsirengusi ir Gabrielė. Ši suknelė tiko visais gyvenimo atvejais – trumpa, juoda, pasiūta iš gerai krintančio plono it šilkas šifono. Suknelė gražiai išryškino figūrą ir neuždengė

nepriekaištingų kojų. Gabrielė dairėsi stengdamasi rasti Eriką, tačiau jos iš tiesų nesimatė. „Reikia paskambinti, – dingtelėjo jai mintis. – Kur ji taip užtruko?“ Paėmusi mobilųjį telefoną surado draugės numerį. Deja, Gabrielės ausį pasiekė automatinis atsakiklis, kad abonentas ne ryšio zonoje arba telefonas yra išjungtas. „Keista, – pagalvojo Gabrielė. – Ir kur ta Erika prašapo? Pati prašė ateiti, o dabar dingo kaip į vandenį. Negana to, dar ir telefoną išjungė.“ Jai beliko pasiduoti vakaro linksmybei. Prancūzijos ambasadorius pakvietė svečius į vidinį kiemą, kur laukė užkandžiais nukloti stalai. Aplinkui skambėjo žmonių juokas, švelniai grojo muzika ir dzingsėjo indai. Gabrielė toliau vaikštinėjo po kiemą. Priėjęs padavėjas pasiūlė taurę vyno. Ji norėjo atsisakyti, bet vis dėlto taurę paėmė. Ši bus paskutinė – juk atvažiavo automobiliu. Reikės grįžti namo. Nežinia, kiek tas vakaras tęsis, bet iš patirties žinojo, kad tokie renginiai iki vėlumos netrunka. Dar valanda kita, ir vakaras baigsis. Erikos nesimatė. Gabrielė pradėjo širsti. „Ot, velnio nešta ir pamesta merga, – galvojo ji. – Išvertė iš lovos, priprašė ateiti, o dabar paėmė ir pasiplovė.“ Gabrielei buvo skaudu ir pikta. Ir tiek pinigų išleido grožio salone.

Gurkšnodama vyną toliau žvalgėsi. Nė nepajuto, kaip taurė ištuštėjo. Pradėjo dairytis, kur ją padėti. Padavėjo niekur nesimatė. Štai ana ten stalas. Bet staiga jos dėmesį patraukė žavus nepažįstamasis. Išvaizda jis akivaizdžiai išsiskyrė iš kitų svečių. Nenusakomai elegantiška laikysena, jam maždaug keturiasdešimt. Akimirksniu Gabrielę užvaldė nesuvaldomas noras susipažinti su šiuo žaviu vyruku. Pagauta nugalimo potraukio patraukė link jo. Tuo metu, kai jis su puodeliu rankoje gręžėsi atgal, ji visu kūnu tvjososi į jį. Išėjo kažkaip netyčia. Tikrai tikrai netyčia. Na, gal truputėlį tyčia. Kavos purslai užtiško jam ant baltinių ir kelnių.